

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Перник, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ**

Членове: **БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ**
ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ

при участието на секретаря **ИВА Н. Ц.**
в присъствието на прокурора **М. Люб. Ц. А. М. С.**
като разглежда докладваното от **ИГНАТ АС. ТИМОФЕЕВ** Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20231700600359 по описа за 2023
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 18 от 24.04.2023 г. по НОХД № 1511/2020 г. на Районен съд Перник подсъдимият **К. И. И.** е признат за виновен в това, че на 10.06.2018 г. в с. Д., община П., в махала „Г. Д.“, на площад „В.“, пред ресторант „К.“, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественя ред и изразяващи явно неуважение към обществото - не изпълнил устни разпореждания на **С. Р. М.** – старши полицаи в група „Охранителна полиция“ при Второ РУМВР гр. П., да не нарушава нощната тишина, крещейки, че полицаите са никои, за да му казват какво да прави, както и че от утре вече може да не са на работа, като престъплението представлява опасен рецидив - извършил е същото, след като е бил осъждан два пъти на лишаване от свобода за умишлени престъпления от общ характер, като за едно от тях изпълнението на наказанието не е отложено по чл. 66 от НК /със споразумение № 589 от 23.05.2013 г. по НОХД № 800/2013 г. по описа на РС гр. Перник, влязло в сила на 23.05.2013 г., за престъпление по чл. 354в, ал. 1 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което на осн. чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от три години, и със споразумение № 138 от 11.07.2017 г. по НОХД № 953/2017 г. по описа на РС гр. Дупница, влязло в сила на 11.07.2017 г., за престъпление по чл. 210, ал. 1, във вр. с чл. 209, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от десет месеца при първоначален общ режим на изтърпяване/ - престъпление по чл. 325, ал. 5 вр. ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „б“ от НК, поради

което на осн. чл. 54 ал. 1 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, което да изтърпи при първоначален строг режим.

С присъдата К. И. И. е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 325 ал. 2 от НК, а именно, че деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта, изпълняващ задължения по опазване на обществения ред – при задържането му на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, крещейки отправил обидни думи и заплахи /»тъпанари», «утепляци», «мишки», «мърши», «боклуци», «Тъпаци, ще се обадя на кмета на Д.», «Ще ви избием като пилци!», «Ще ви уволня!», «Ще ви заличим!»/ спрямо полицейски органи от ОДМВР гр. П. – С. Р. М., Р. К. Ч., И. И. Т., П. В. Д., В.П. К., А. С. А., М. В. П., И. И. Д. Г. А. Г. и З. И. А., както и ритал с крак вратите на полицейски патрулен автомобил, пречейки на полицейския служител С. Р. М. да го качи в него и ритайки с крака го ударил в областта на дланта на дясната му ръка.

Подсъдимият е оправдан и по повдигнатото му обвинение по чл.133, пр. 2 вр. чл. 129, ал. 2 вр. ал. 1 от НК и е признат за невиновен в това, че на 10.06.2018 г. в с. Д., общ. П., в махала «Г. Д.», на площад «В.», пред ресторант «К.», по непредпазливост, чрез нанасяне на удар с крак в областта на дланта на дясната ръка, е причинил средна телесна повреда на С. Р. М. – старши полицаи в група «Охранителна полиция» при Второ РУМВР гр. П., изразяваща се в изкълчване на палеца на дясна ръка, разкъсване на колатералния вътрешен междуставен лигамент на палеца на дясна ръка и подкожен хематом, довело до трайно затрудняване на движението на десния горен крайник за период от време деветдесет дни.

Срещу присъдата, в частта, в която подсъдимият признат за виновен и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, са подадени въззивни жалби от защитниците адвокат З. Л. и адвокат Й. П..

Във въззивната жалба на адвокат Л. и допълнителното писмено изложение по чл. 320, ал. 4 НПК към нея се развиват оплаквания за това, че присъдата е неправилна като постановена при пълно игнориране на събрания и проверен в хода на съдебното следствие доказателствен материал. Поддържа се, че показанията на разпитаните като свидетели полицейски служители се опровергават от другите доказателствени източници по делото.

Във въззивната жалба на адвокат П. и допълнителното писмено изложение по чл. 320, ал. 4 НПК към нея се сочи, че подсъдимият не е реализирал фактическия състав на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК. Заявява се, че за евентуално извършените от К. И. И. неправомерни действия се следва административнонаказателна отговорност, а не налагане на наказание по НК. Подлагат се на съмнение показанията на разпитаните като свидетели полицейски служители предвид собственото им неправомерно поведение.

При тези доводи и двамата защитници искат от съда да отмени обжалваната присъда и да постанови нова, с която подсъдимият да бъде оправдан.

Районна прокуратура Перник не е подала възражение срещу въззивните жалби.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд прокурорът пледира за потвърждаване на присъдата в обжалваната ѝ част.

Защитникът на подсъдимия – адвокат Л., акцентира върху обстоятелството, че наказателното производство е било спряно в досъдебната фаза, след което не е възобновявано. Навежда доводи и за друго отстранимо процесуално нарушение - като пострадали лица са конституирани полицейски служители, а разследването е проведено от разследващ полицаи от същото районно управление, в което пострадалите работят. Обръща внимание върху приложен по делото като доказателство запис, от който се изяснявало че подсъдимият не е изричал инкриминираните реплики по отношение на полицейските служители. Моли присъдата да бъде отменена и подсъдимият да бъде оправдан изцяло.

В последната си дума пред настоящата инстанция подсъдимият моли да бъде оправдан.

Окръжен съд Перник, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Преди да пристъпи към разглеждане на делото по същество, въззивният съд дължи отговор на доводите на защитата за допуснати процесуални нарушения при разглеждане на делото от първоинстанционния съд и конкретно – за наличие на съществени такива по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК.

Не са били ограничени правата на подсъдимия, присъдата е постановена от законен състав, като няма данни тайната на съвещанието да е била нарушена при постановяването на присъдата.

Неоснователни са и възраженията, свързани с доказателствената дейност и пълнотата на мотивите на първоинстанционния съдебен акт. Първоинстанционната присъда е постановена след събиране на относимите доказателства, като районният съд е подложил на самостоятелен анализ доказателствените източници, за да стигне до приетите от него фактически положения. В мотивите са посочени съобразно изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК основанията за достигнатите фактически изводи. Доказателственият материал е обсъден в съответствие с изискванията на чл. 13 НПК и чл. 14 НПК и не е тълкуван превратно в ущърб на предаденото на съд лице.

Конкретен довод на защитата е, че разследването в досъдебното производство е извършено от разследващ полицай от II РУМВР гр. П., в което районно управление към 10.06.2018 г. (датата на процесното събитие) са работели част от полицейските служители, отзовали се по сигнал за нарушаване на нощната тишина от посетителите на ресторант „К.“ в Г. Д.. Аргументите на защитата са свързани с факта, че част от тези полицаи са били конституирани като пострадали лица в досъдебната фаза на производството, както и че са разпитвани като свидетели от свой колега. В тази връзка следва да се има предвид, че това са обстоятелства предвидени в чл. 29, ал. 2 НПК. За разлика от формалните предпоставки, посочени в ал. 1 на същия текст, при наличие на които правоприлагащият орган е длъжен да се отведе, предпоставките по чл. 29, ал. 2 НПК зависят от субективното отношение на същия в зависимост от характера на самите предпоставки. В конкретния случай разследващият полицай е избрал да не се самоотведе, тъй като е счел, че работата в едно учреждение не е от такова естество, че да повлияе на професионалната му преценка. Всъщност основания за отвод в този смисъл не е сочила никоя от страните. Следва да се има предвид и това, че полицейските служители, извършили проверката, и разследващият полицай работят в различни структури и на различно подчинение и не се намират в служебна или в каквато и да е друга взаимовръзка или зависимост. Дали са изградили помежду си приятелски, другарски отношения е винаги въпрос на конкретна преценка и доказване. Дори от чисто принципна, обективна страна разследващият полицай да е било редно да се отведе, за да не внася съмнения за спазване на принципа на чл. 10 за независимост и на чл. 29, ал. 2 вр. чл. 53 от НПК за безпристрастност на разследващия, то в конкретния случай от това не може да се направи автоматичен извод за порочност на проведеното от него досъдебно разследване. Последното, видно от материалите, е проведено обективно, като на основание чл. 107, ал. 3 НПК разследващият полицай е приобщил не само показанията на полицейските служители, а е събрал и сочените от обвиняемия доказателства. Доколкото последните, събрани в хода на това разследване, вече са събрани в първоинстанционно производство в условията на устност, непосредственост и състезателност, която е гарантирала правата на всички страни в процеса, е било охранено в максимална степен правото на подсъдимия да сочи

доказателства и те да бъдат събрани, проверени и оценени от независим и безпристрастен съд (В този смисъл изрично са и мотивите на Р. № 101 от 21.02.2013 г. по н.д. № 184/2013 г. на ВКС, III НО). Съдебната фаза е централна в наказателния процес и недостатъците на следствената дейност в досъдебното производство се преодоляват чрез надлежното □ повтаряне пред съда, както е сторено и в случая. Те не са и не могат да бъдат абсолютно основание за отменяване на присъда и връщане на делото за ново разследване.

Друг конкретен довод на защитата е, че наказателното производство не е било възобновено с изричен акт на прокурора, след като веднъж е било спряно. В досъдебната му фаза, наказателното производство е било спряно на 28.02.2020 г. на осн. чл. 25, ал. 1, т. 5 НПК, тъй като за същото деяние е установено приключило административнонаказателно производство. С решение от 16.06.2020 г. по КАНД № 253/2020 г. АС Перник е отменил влязлото в сила наказателно постановление № 22 от 14.06.2018 г. на началника на II РУМВР гр. П. за същото деяние и е прекратил административнонаказателното производство. С това са отпаднали пречките за продължаване на наказателното производство, поради което е без значение, че без да постанови формално разпореждане за възобновяването му, наблюдаващият прокурор е внесъл обвинителен акт в съда на 15.09.2020 г. Следва да се отбележи, че след спирането и преди внасянето на обвинителния акт, с което действие е възобновено наказателното производство, не са извършени никакви други процесуално-следствени действия и следователно никакви права на обвиняемия /сега подсъдим/ не са били ограничени.

По изложените съображения първият съд не е допуснал нарушения по чл. 348, ал. 3 НПК, не са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 335, ал. 2 НПК и делото следва да бъде разгледано от въззивния съд по същество.

От фактическа страна:

Подсъдимият К. И. И. е българин, български гражданин, роден на **** в град С., със **** образование, работи като монтажист, ****. Същият е осъждан, както следва:

1. Със споразумение № 61 от 24.01.2012 г. по НОХД № 1867/2011 г. на Районен съд Перник е признат за виновен за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, като му е наложено наказание пробация с мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 НК за срок от шест месеца;
2. Със споразумение № 589 от 23.05.2013 г. по НОХД № 800/2013 г. на Районен съд Перник е признат за виновен за престъпление по чл. 354в, ал. 1 НК и за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, пр. 1, като на осн. чл. 23 НК му е наложено едно общо най-тежко наказание – лишаване от свобода за срок от една година, което на осн. чл. 66 НК е отложено за срок от три години, и глоба в размер на 200 лв.;
3. Със споразумение № 138 от 11.07.2017 г. по НОХД № 953/2017 г. на Районен съд Дупница е признат за виновен в престъпление по чл. 210, ал. 1, т. 1 вр. чл. 209, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК, като му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от десет месеца.

На 09.06.2018 г., вечерта, подсъдимият, заедно със своя приятел – свидетелят Р. Р. А., празнувал раждането на своята племенница в ресторант „Р.“ в кв. „И.“ в гр. П.. В същото време, в заведението на площад „В.“ в с. Д., махала Г. Д., с тогавашно наименование „К.“ се била събрала компания, която празнувала по друг повод, като на място имало и музика на живо, изпълнявана от оркестър. В по-късните часове на същата вечер подсъдимият и приятелят му Р. А. си тръгнали от ресторант „Р.“ и взели решение да отидат в Г. Д.. Там посетили ресторант „К.“, където все още празнувала другата компания. Подсъдимият сам признава, че през въпросната вечер и предвид повода, който е имал, е употребил алкохол.

Около 01.45 ч. на следващия ден – 10.06.2018 г., по повод на втори поред сигнал за нарушаване на нощната тишина от посетителите на ресторант „К.“, към адреса били изпратени пет автопатрула (АП) с дежурни полицейски служители, а именно:

1. АП 231 в състав от свидетелите С. Р. М. и Р. К. Ч. от II РУМВР гр. П.;
2. АП 153 в състав от свидетелите П. В. Д. и В.П. К. от сектор Пътна полиция при ОДМВР гр. П.;
3. АП 211 в състав от свидетелите М. В. П. и А. С. А. от I РУМВР гр. П.;
4. АП 230 в състав от свидетелите И. И. Т. и И. И. Д. от II РУМВР гр. П.;
5. АП 340 в състав от свидетелите Г. А. Г. и З. И. А. от сектор Пътна полиция при ОДМВР гр. П..

В резултат на отправено от пристигналите на място полицейски служители разпореждане да спре нарушаването на нощната тишина, посетителите на заведението започнали да се разотиват. Подсъдимият, който в това време се намирал пред ресторанта, започнал да крещи на полицейските служители, че са никои, за да му кажат какво да прави и, че от утре може да не са на работа. Свидетелят С. М. лично му отправил разпореждане да преустанови крясъците. Подсъдимият обаче продължил, вследствие на което бил задържан от намиращите се на място полицейски служители и отведен в арестно помещение (ПНЗЛ) в сградата на II РУМВР гр. П..

Изложените обстоятелства съответстват на установената от първата инстанция фактическа обстановка. Настоящият съд намира, че не следва да обсъжда осъществили ли са се описаните в мотивите на районния съд като последващи в хронологичен план обстоятелства, предмет на други обвинения, за които подсъдимият е оправдан и в която част присъдата е влязла в сила. Касае се за констатираните последващи действия на подсъдимия, изразяващи се в обиди към полицейските служители и буйстване, съпроводени с физическа съпротива. Не е в компетентността на настоящия съд в това производство да установява също осъществено ли е спрямо подсъдимия полицейско насилие след задържането му от органите на МВР.

По доказателствените източници:

Фактите от съдебното минало на подсъдимия се установиха от наличната по делото справка за съдимост.

Въз основа на кредитираните в тази част обяснения на подсъдимия и на показанията на свидетеля Р. Р. А. се установи, че преди да отидат в Г. Д., двамата са празнували раждането на племенницата на подсъдимия, както и че през въпросната вечер са употребили алкохол.

Извършването от страна на подсъдимия на инкриминираните действия, за които е признат за виновен по чл. 325, ал. 1 НК, се установява въз основа на показанията на полицейските служители, посетили ресторант „К.“ по сигнал от около 01.45 ч. на 10.06.2018 г., а именно - С. Р. М. и Р. К. Ч. от II РУМВР гр. П. (АП 231), П. В. Д. и В.П. К. от сектор Пътна полиция при ОДМВР гр. П. (АП 153), М. В. П. и А. С. А. от I РУМВР гр. П. (АП 211), И. И. Т. и И. И. Д. от II РУМВР гр. П. (АП 230), Г. А. Г. и З. И. А. от сектор Пътна полиция при ОДМВР гр. П. (АП 340). Анализирани в своята цялост, тези показания водят до несъмнен извод, че подсъдимият не е изпълнил устни разпореждания на С. Р. М. – старши полицай в група „Охранителна полиция“ при Второ РУМВР гр. П., да не нарушава нощната тишина, крещейки, че полицаите са никои, за да му кажат какво да прави, както и че от утре вече може да не са на работа. Някои от полицейските служители са възприели част от инкриминираното поведение на подсъдимия, други са го възприели в цялост, при трети е било необходимо поради липса на точни спомени прочитането по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК на показанията им, дадени в досъдебното производство. Тези десет

полицейски служители са се отзовали на сигнал за голяма група нарушители, поради което е логично не всеки един от тях да е възприел цялостното поведение на точно този подсъдим. Предвид времевата отдалеченост между събитието и разпита пред първия съд, както и факта, че лицата свидетелстват за рутинна ежедневна за тях дейност в качеството им на полицейски служители, логично е и това, че част от тях не си спомнят някои детайли от релевантната фактическа обстановка, но след прочитане на показанията потвърждават дадените пред органите на досъдебното производство сведения.

За инкриминираните действия на подсъдимия са събрани и други гласни доказателства, които потвърждават тяхното извършване. Свидетелят В. К. М. се намирал в близост до ресторанта, заедно със свои познати и също е станал очевидец на обстоятелството, че подсъдимият е влязъл в пререкания с дошлите на място полицейски служители. Нещо повече, подсъдимият под влияние на употребения алкохол влязъл в конфликт и със свидетеля.

Показанията на останалите разпитани от първия съд полицейски служители (А. К. А., Н. В. К., Х. З. А.) не са от значение за изясняване на фактическите положения, тъй като част от тях са производни на показанията на горепосочени свидетели очевидци, а друга от тях касаят обстоятелства, които не са относими към деянието, за което подсъдимият е признат за виновен.

Свидетелите Н. В. К. и А. Й. А. са разпитвани за неотнормими към инкриминираните действия обстоятелства, същите са били служители към 10.06.2018 г. в МБАЛ „Рахила Ангелова“.

И. К. Б., Т. М. Т. и М. Т. И. заявяват, че не са присъствали на процесните събития, като са разбрали за тях впоследствие.

Обясненията на подсъдимия не разколебават фактическите изводи на съда, тъй като същите, с изключение на обсъдената им кредитирана част, представляват защитна теза, която не се потвърждава от множеството обсъдени от съда гласни доказателствени средства от очевидци. Тази защитна теза присъства в показанията на бащата на подсъдимия И. К. И., който по това време се намирал в чужбина, и в тези на свидетеля Р. Р. А., който обаче сам заявява, че се е прибрал преди задържането на подсъдимия и преди да изчака развитието на започнатия спор между подсъдимия и полицейските служители. Тоест показанията на бащата и на свидетеля Асенов също са производни и то на некретирания от съда като доказателство защитна теза на подсъдимия И..

Съмнения в приетата фактическа обстановка категорично не се внасят от кредитираните от настоящия съд експертни заключения, анализиращи наоходящ се на телефона на подсъдимия видеозапис с продължителност от три минути и тридесет и осем секунди. Установено е, че записът е направен в 02:01:06 ч. на 10.06.2018 г., както и че на него са неразличими кадри, но се чува относително ясно съдържанието на разговор. Този разговор отразява конфликт с вероятното участие на подсъдимия и на полицейски служител, който е раздразнен от факта, че подсъдимият го снима с телефона си. Разговорът завършва с репликата „Айде ставайте и си отивайте.“, което сочи на извод, че подсъдимият е бил поканен да си тръгне от ресторанта и по абсолютно никакъв начин не изключва преди или с по-голяма вероятност след преустановяването на процеса на записване да е извършил деянието, за което е признат за виновен от първия съд.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка предходната съдебна инстанция напълно обосновано е приела, че подсъдимият е осъществил с действията си обективните и субективните признаци на престъплението по чл. 325, ал. 1 НК.

Съставът на престъплението „хулиганство“ по чл. 325, ал. 1 НК изисква извършване на непристойни действия, с които грубо да се нарушава общественият ред и да се демонстрира явно неуважение, като деецът иска или допуска настъпването на тези общественоопасни последици от поведението му.

В задължителната за съдилищата тълкувателна практика (ППВС № 2 от 29.11.1974 г. по н.д. № 4/1974 г.) се приема, че „непристойни действия“ са онези действия, които са неприлични, безсрамни, които се изразяват в ругатни, буйство, невъзпитаност и други прояви, които скандализират обществото. „Грубо нарушение на обществения ред“ ще е налице, когато деецът, чрез действията си изразява брутална демонстрация против установения в обществото ред и морални норми. „Явно неуважение към обществото“ е налице, когато деецът, чрез действията си изразява открито висока степен на неуважение към личността, като антиобщественият характер на действията се съзнава и от други лица, на които са станали достояние. Именно тази демонстративна, провокираща непристойност на действията на дееца характеризира същите като посегателство срещу установения обществен ред (Р. № 492 от 22.10.1982 г. по н.д. № 512/1982 г. на ВС, II н.о.)

В конкретния случай, като не е изпълнил полицейско разпореждане и вместо това е започнал да заплашва с уволнение изпълняващите служебните си задължения органи на МВР, както и да им казва, че са някои, подсъдимият е извършил явна демонстрация против установения ред. Той е проявил на публично място явно неуважение към обществото както чрез вербалната агресия срещу личността на полицейските служители, охраняващи по служба обществения ред, така и чрез крясъците си в тъмната част на денонощието, смущаващи всички живущи в близост.

Предвид това, с поведението си подсъдимият категорично и недвусмислено е целял именно да скандализира посочените представители на обществото и съответно е извършил деянието при пряк умисъл.

Не могат да бъдат споделени доводите на защитата, че извършеното от подсъдимия не представлява престъпление, а административно нарушение, наказуемо по реда на УБДХ или ЗАНН и ЗМВР. Инкриминираното деяние се отличава с висока обществена опасност и представлява брутална демонстрация срещу обществения ред в ситуация, в която органите на МВР следва да преустановят смущаването на нощната тишина от множество употребили алкохол лица. Също така, това деяние не е просто непристойна проява по смисъла на чл. 1, ал. 3 от УБДХ, а се характеризира със система от упорити непристойни действия, включващи едновременно крясъци и заплахи срещу органите на реда.

По изложените съображения са законосъобразни правните изводи на първия съд, че инкриминираното деяние представлява престъпление по чл. 325, ал. 1 НК.

По наказанието:

Първият съд е определил наказание в размер на установения в санкционната част на чл. 325, ал. 5 минимум, а именно – една година лишаване от свобода и съответно е наложил това наказание по реда на чл. 54 НК.

В случая обаче въззивният съд констатира, че наказателното производство е с прекомерна продължителност от над пет години, поради което и това най-леко предвидено наказание е несъразмерно тежко. Ето защо, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, като съдът определя наказание под най-ниския предел, а именно – в размер на четири месеца лишаване от свобода.

Така мотивиран и на осн. чл. 337, ал. 1, т. 1 НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 18 от 24.04.2023 г. по НОХД № 1511/2020 г. на Районен съд Перник в частта, в която на подсъдимия К. И. И. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание от една година на четири месеца.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ обжалвана част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____